U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **V. P.,** zastoupen Mgr. Alexandrou Gomolákovou, advokátkou se sídlem Dělnická 12, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2018, č. j. 46 Az 22/2017 - 61,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Alexandře Gomolákové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 20. 10. 2017, č. j. OAM-562/ZA-ZA11-HA08-2017, žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), a řízení o žádosti zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 17. 8. 2018, č. j. 46 Az 22/2017 - 61. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany mimo jiné uvedl, že dalším důvodem jeho žádosti je závažná změna zdravotního stavu jeho rodičů. Nové skutečnosti, které uvedl ve své žádosti, nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Žalovaný tak zcela rezignoval na posouzení jejich důvodnosti podle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatel je přesvědčen, že v jeho případě jsou naplněny důvody podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, protože nevyhovění žádosti a jeho následné nucené vycestování je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, neboť dojde k zásahu do jeho práva na soukromý a rodinný život garantovaného čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Veškerá stěžovatelova rodina žije v České republice, navíc ti, se kterými má nejbližší vazby jsou na něm existenčně závislí. Stěžovatel nemá možnost své právo na rodinný život uplatňovat v zemi svého původu, neboť zdravotní stav jeho rodičů jim již neumožňuje stěžovatele následovat zpět na Ukrajinu. V případě nuceného odchodu stěžovatele z České republiky by tak přišli o pečující osobu a syna poskytujícího oporu v nemoci. Stěžovatel tedy má na území České republiky takové rodinné vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky. V takovém případě může stěžovateli skutečně hrozit vážná újma podle §14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

[5] Žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a zabýval se pouze důvody pro zamítnutí žádosti stěžovatele. Nezabýval se důvody, které by mohly vést k poskytnutí mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu, které stěžovatel uvedl a žalovaný je ignoroval, případně podle § 14 zákona o azylu, neboť jsou zde důvody hodné zvláštního zřetele. Krajský soud stejně jako žalovaný uvedl, že další skutečnost představující zdravotní stav rodičů stěžovatele nesvědčí o tom, že by stěžovatel mohl být vystaven pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona. Ovšem jak žalovaný, tak i krajský soud měl povinnost posoudit předmětnou žádost stěžovatele ze všech uplatněných důvodů a nikoliv přihlížet „pouze“ ke zdravotnímu stavu jeho rodičů.

[6] Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby zrušil i žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.

IV.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu

přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[9] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své stručné argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[10] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 16. 12. 2015. Jako důvod své žádosti uvedl válku na Ukrajině, že nechce jít na vojnu a bojovat. Dále zmínil, že mu na Ukrajině vyhořela chata, ve které bydlel, s tím, že ji asi někdo úmyslně zapálil. Rovněž uvedl, že v České republice žije celá jeho rodina (matka, sestra a zletilá dcera), na Ukrajině již nikoho nemá a nechce se tam proto vrátit. Řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo vedeno pod sp. zn. OAM-1076/ZA-ZA04-LE23-2015, přičemž rozhodnutím ze dne 31. 8. 2016 stěžovateli nebyla mezinárodní ochrana udělena. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 9. 2016. Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 30. 1. 2017, č. j. 42 Az 15/2016 - 51. Následnou kasační stížnost Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 Azs 75/2017 – 50.

[11] K otázce opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65. Svůj závěr pak formuloval do právní věty: „*Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.*“ V tomto rozsudku zdejší soud dále uvedl, že „*zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 – 57*“. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, dospěl k závěru, že „*Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.*“ Lze

rovněž poukázat na rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 – 74, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, který formuloval do právní věty: *„Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“*

[12] Krajský soud správně identifikoval předmět řízení jako otázku, zda stěžovatel uvedl nebo zda se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které by zároveň svědčily o možném pronásledování stěžovatele ve smyslu § 12 zákona o azylu či hrozbě vážné újmy podle § 14a tohoto zákona. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel nové skutečnosti neuvedl a tyto se ani neobjevily, již nebyl povinen posuzovat, zda stěžovatel splňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu), neboť toto posouzení již provedl v rámci řízení o první žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu. Z porovnání obou stěžovatelových žádostí o udělení mezinárodní ochrany je přitom zřejmé, že tento ve své opakované žádosti ze dne 12. 7. 2017 uvedl naprosto stejné důvody jejího podání, jaké uvedl již předchozím správním řízení, tedy zničení jeho chaty neznámými osobami a snahu žít v České republice spolu se svými příbuznými. Všechny tyto znovu tvrzené skutečnosti však už byly podrobně posouzeny v rámci řízení o první žádosti jednak žalovaným, ale i správními soudy. Pokud jde o nově namítané skutečnosti, které se týkaly zdravotního stavu jeho rodičů, pak je nutno uvést, že tyto se netýkají ani změny situace v zemi jeho původu, ani jeho azylového příběhu jako takového. Z hlediska zákona o azylu nejsou tato tvrzení proto relevantní a nejsou tedy důvodem pro opětovné meritorní posouzení žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany. Z písemných informací, které jsou součástí správního spisu, navíc nevyplývá, že by na Ukrajině došlo v mezidobí k zásadní negativní změně politické či bezpečnostní situace, která by vyžadovala opětovné meritorní posouzení žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tedy nepochybil, pokud jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudil jako nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o ní zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

[13] Je třeba poukázat rovněž na to, že stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy na území České republiky pobýval bez platného víza či povolení k pobytu a již dne 7. 12. 2015 mu byl udělen výjezdní příkaz a správní vyhoštění. Lze proto předpokládat, že o udělení mezinárodní ochrany požádal, aby si legalizoval svůj pobyt na území České republiky a vyhnul se tak správnímu vyhoštění. V jeho jednání tak lze spatřovat účelovost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, a ze dne 29. 6. 2005, č. j. 4 Azs 519/2004 - 83).

[14] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[15] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[16] Ustanovené zástupkyni stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna ustanovené advokátky činí částku ve výši 3 400 Kč. Tato částka jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu